

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Aurelia Mîrzîncu, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 11 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, în privința inculpatului

*Malic Dumitru Ion, născut la
08 noiembrie 1981, originar și locuitor al s.
Micăuți, r-nul Strășeni, cetățean al R. Moldova,
fără antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>12.10.2015 – 11.12.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>19.01.2016 – 01.02.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>20.04.2016 – 22.06.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 11 decembrie 2015, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Malic Dumitru a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 11 decembrie 2015.

2. Instanța de fond a constatat că la 11 septembrie 2015, aproximativ orele 11.15, inculpatul Malic D., a sustras pe ascuns de la automobilul de model "Lada 2107", n.î. STAU 925, care aparține lui Boian I. și care era parcat pe una din străzile s. Micăuți, r-nul Strășeni, acumulatorul de model "Amega", la prețul de 800 lei, cauzând părții vătămate o daună în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina pe deplin și s-a căit, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța a conchis că vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 3, 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer, a contribuit la descoperirea infracțiunii, a săvârșit infracțiunea fiind în stare de ebrietate alcoolică, anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă cu izolare de societate, stabilindu-i o pedeapsa sub formă de închisoare, cu respectarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, luând în considerare că prin sentința Judecătorei Strășeni din 18 mai 2009, inculpatul a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, de la executarea căreia s-a eschivat, pedeapsa neexecutată sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității fiindu-i înlocuită cu închisoare.

3. Avocatul Ion Gumeniuc a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Apelantul a invocat că pedeapsa aplicată este prea aspră, instanța neglijând faptul că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, a restituit prejudiciul material cauzat părții vătămate, circumstanțe în care este posibilă dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, just concluzionând că acesta poate fi reeducat și corectat doar fiind privat de libertate, pedeapsa fiind echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, corect statuând în calitate de circumstanță agravantă faptul că inculpatul a fost condamnat anterior pentru infracțiuni similare.

Sunt neîntemeiate afirmațiile apărării precum că pedeapsa aplicată este prea aspră iar la adoptarea sentinței instanța de fond nu a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, aceste circumstanțe fiind reținute de instanța de fond la aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, reducând cu 1/3 limitele de pedeapsă prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, care prevede închisoare de până la 4 ani, stabilind noi limite, de la 3 luni până la 2 ani și 8 luni.

Nu sunt plauzibile argumentele apărării privind posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, la individualizarea pedepsei, instanța de fond ținând cont de circumstanțele cauzei, care impun necesitatea aplicării unor restricții ale

drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii comise și consecințele ei, pedeapsa stabilită fiind suficientă pentru restabilirea echității sociale.

Astfel, o pedeapsă nonprivativă de libertate nu va fi capabilă să contribuie la realizarea scopurilor legii penale, la corectarea inculpatului, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Instanța de fond corect a statuat asupra aplicării prevederilor art. 75 alin. (1) Cod penal, ținând cont de explicațiile Plenului Curții Supreme de Justiție în Hotărârea privind individualizarea pedepselor penale, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă cu închisoarea, aceasta constituind o cerință a principiului echității în dreptul penal, care obligă instanța să-i aplice infractorului o pedeapsă legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze celelalte scopuri ale pedepsei penale.

5. Avocatul Aurelia Mîrzîncu a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Recurenta a invocat că instanțele de fond și de apel s-au pripit la numirea și menținerea pedepsei cu închisoare, neglijând faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina integral și a restituit bunul sustras părții vătămate, care nu are pretenții față de acesta.

Pedeapsa aplicată este prea aspră în raport cu fapta comisă și consecințele acesteia, cauzând suferințe inculpatului și apropiaților lui, scopul pedepsei penale fiind restabilirea echității sociale, corectarea și prevenirea altor infracțiuni, în privința inculpatului fiind posibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, la judecarea cauzei, instanța de apel nu a respectat principiile de bază care reglementează desfășurarea unui proces penal echitabil.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt este stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea

conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeuri pentru recursul ordinar, cum ar fi și situațiile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de

gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2.-5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Circumstanțele enunțate denotă că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că au adoptat hotărâri care cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Aurelia Mîrzîncu, împotriva sentinței Judecătorei Strășeni din 11 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, în privința inculpatului Malic Dumitru Ion, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 iulie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco